

«Κυριακάτικος Αϊ Γιώργης»

Ξημέρωσε Κυριακή!

Θυμάμαι ένα αποπνικτικά χειμωνιάτικο πρωινό, με έναν ουρανό τόσο βαρύ, μολυβένιο που έπρεπε να τον συγκρατώ με τα χέρια, καθώς αναχαίτιζε το γρήγορο βάδην της συνηθισμένης μου Κυριακάτικης αργοπορίας στο ναό του Αγίου μας.

Με την ψυχή στα πόδια ανέβηκα τα σκαλιά φοβισμένη, όπως ο μαθητής άλλης εποχής που αργοπορούσε την πρώτη ώρα στην τάξη. Ο ναός κατάμεστος όπως κάθε Κυριακή... Η εκκλησιαστική πομπή είχε ολοκληρώσει σε ένα κλίμα ευωδίας και ταπεινότητας την ιερή του τελετή. Όλος ο χώρος ένα κοίλο σχήμα, καθαγιασμένο... μια αγκαλιά της Πλατυτέρας των ουρανών... Ευτυχώς, οι καινές αγιογραφίες του ναού μας, μου πρόσφεραν μια άνετη θέση να ξεκουραστεί για λίγο η ματιά.

Διερευνητικά τις ψηλάφιζε το βλέμμα, καθόσον, από εικαστική άποψη, γευόμουν την ικανοποίηση ότι και η δική μου ενορία δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από την πρόπυρα πειθαρχημένη χωροταξικά πολυτέλεια που ταπεινά αρμόζει στο μεγαλείο του οίκου του Θεού...

Εξάλλου, νέοι ηλικιακά άνθρωποι στη διαχείριση του ναού, συνθέτουν την κάθε νέα πινελιά αριστοτεχνήματος στον ογκόλιθο που καλείται Ι. Ν. Αγ. Γεωργίου... και όλα αυτά τα στοιχεία συντίθενται, απεικονίζονται κι εκφράζονται στο πρόσωπο του π. Μιχαήλ... Έτσι απλά... Δεν έχουμε ανάγκη από φιλοφρονήσεις.

Επιτρέψτε μου να κάνω λάθος, προκαλώ τον εαυτό μου καθώς στο ναό βρίσκεται η μοναδική, μέσα από τα μάτια μου τουλάχιστον, σε ναό της Αθήνας, εικόνα της Αγίας Τριάδας προσωποποιημένη... Εκεί που το θείο συναντά το ανθρώπινο, εκεί που σιωπηλά τα μάτια του Θεού μου δακρύζουν όποτε να τα κοιτώ... Όχι με την μορφή των αγγέλων, όπως απεικονίζεται στη φιλοξενία του Αβραάμ, όχι σε αγιογραφία μη προσβάσιμη σε τρούλο, αλλά χαμηλά, προσέγγιση στην ανθρώπινη φύση, στο άγγιγμα ψυχής.

Ξεχάστηκα.. πρέπει να μαζέψω τα κομμάτια μου και να φύγω... Η εκκλησία αδειάζει κι εγώ... μαγνητισμένη μπροστά στο Θεό... ντρέπομαι... Πρέπει να φύγω.

Αργά κατέβαινα τα σκαλιά ύστερα από το μαραθώνιο στάσης μπρος στο εικόνισμα. Ο ουρανός αποφορτίστηκε, ελάφρυνε λίγο αλλά απέμεινε νωχελικά μουντός... Ακόμη σε αποτρέπει να κυκλοφορείς με παρηρησία Θεού έξω... σε τρέπει σε φυγή εγκλεισμού.

Αχ ουρανέ, ούτε και σήμερα τελικά συμβιβαστήκαμε...

Αλεξάνδρα

26.04.2020